

HARANG-SZÓ

Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom
híveinek lapja

V. évfolyam, 2. szám, 2006. Július

Templombúcsú Bokroson

Június 25-én tartották Bokroson a hagyományos Szent László napi búcsút, melyen Puskás Antal Petőfiszállás-pálosszentkúti pálos szerzetes pap mutatott be szentmisét. Az alábbiakban olvashatják az atya ünnepi szentbeszédének szerkesztett változatát.

„A kemény viadalban neki juttatta a győzelmet, hogy belássa: a bölcsesség hatalmasabb mindennél” (Bölcs 10,12)

A bölcsesség, amelyet a mai olvasmány kíván szemünk elé állítani, akkor ragyog fel a maga igazi erejében, ha végigolvassuk, hogyan, miképpen volt jelen népe történetében. Ebből kapunk egy kis ízelítőt a mai olvasmányban. Szent László királyt ünnepelve is kell, hogy értsük: nagyobb van itt László királynál! A Bölcsesség, amely mintegy ölen hordozta a választott népet, és saját szent akarata szerint vezérelte, ez tette dicsővé azt is, akit ma ünneplünk. László király is bekapcsolódott Istenbe vetett bizalma révén abba a hatalmas, magával ragadó szent történetbe, amely ott szövődik a háttérben sok századon keresztül Isten és az ember között. Erről persze kevesen tudnak. Ahhoz tudnám hasonlítani, amikor egy fiú és egy lány eljegyzik egymást. Először senki sem tud az egésztől, még a szülők sem.

Csak annyit látnak, hogy az egyik is, a másik is, valami titkot hordoznak magukban. Egy új történet van kibontakozóban, egy új életszövetség. Valahogy így van azzal is, amikor Isten magának meghívja övéit, hogy megosszák vele életüket. Lehet ez bárki, aki hisz.

A Bölcsesség, amiről a Szentírás beszél, valójában Isten szerető gondoskodása, amely fölötté áll minden emberi gyarlóságnak, bűnnek, minden vargabetűs életútnak. De azzal, hogy fölötté áll, mindent javukra fordít azoknak, akik szeretik őt. Valószínűleg ezért mondhatta Szent Ágoston: „Szeress, és tégy amit akarsz!”

Ahogy az ember nézi a történelem menetét, a legősibb kezdetektől, kiderül, hogy szükségszerűen jelen van minden nép körében egy fő, aki sokkal többet jelentett nekik, mint amit ma el tudunk képzelni. A király az Isten előtt a nép megtestesítője, a népe számára pedig az isteni erő, és kegyelem közvetítője. Az Isten minden adománya elsősorban a királyt, mint a nép képviselőjét illeti, minden jót tőle kap népe. Így a győzelem az ellenség felett, a bőség, a jólét valójában Isten műve a királyon keresztül.

Istentől van, hogy az ember természete szerint igényli az ilyen főt. Erre a belső igényre Isten különös módon válaszolt is, amikor elküldte Fiát. Minden király az ő királyi papságában részesedik. A király fölkenését az egyház története folyamán külön szentségnek tekintették. Ez annyit jelentett, hogy hitték, a király, fölkenése révén, különös módon részesedik egy olyan kegyelem közvetítésben, mint amiben a pap, csak hogy ezt a kegyelmet nem a lelkipásztori munkára kapja, hanem egy nép feletti bírálkodásra, törvényhozásra, védelemre. Nem véletlen tehát, hogy a középkori királyt főpapi palástban látjuk ábrázolva.

Az, hogy ma az egyház nem ismeri a királyi felkenés szentségét, nem azt jelenti, hogy egy nép vezérének ne lenne hasonló képessége. Az a kegyelem ugyanis, amit a királyi fölkenésnek tulajdonítottak, ott van a keresztségben és a bérálásban.

folytatva a 2. oldalon

az 1. oldal folytatása

A királyi felkenés valójában csak kiemelte ezt. A keresztény ókorban olykor a megkereszteltek kaptak egy kis koronát. Ezek a szentségek – a keresztség és bérmlás – mindenkinek a maga sajátos hivatásában közvetítik azt a Bölcsességet, amelyről az elején beszéltem.

Valójában nincs semmi különös abban, amit Szent László tett földi életében. A feladatát végezte, amikor törvényeket hozott, amikor hadat vívott, amikor megszervezte az egyházat. Mégis, népünk számára felejthetetlen mindez, mégpedig azért, mert László király Istenben elmélyedve, az ő Bölcsességével tette, amit tett. Megdicsőült benne Isten.

Én hiszem, hogy az a hivatás, amit az ember földi élete során Istentől kap, nem szűnik meg halálával. Miért is szűnne meg? Ez nem lenne Isten művére jellemző. Ő sokkal inkább teljessé teszi azt, amit elindított. Így nem akarja mellőzni László király szerepét ma sem. Tudva ezeket, miért ne tennénk meg, hogy bizalommal fordulunk feléje nemzetünk ügyében?

**Virtus, delectio, sobrietas,
azaz: Erő, szeretet, józanság.**

XVI. Benedek pápa 2006. június 20-án kinevezte a Szeged - csanádi Egyházmegye főpásztorává Dr. Kiss-Rigó László címzetes pudentianai püspököt, Esztergom - budapesti segédpüspököt.

1955. április 6-án született Budapesten. Gyermekkora egy részét Indiában töltötte. Két év sorkatonai szolgálat után Esztergomban és Budapesten végezte teológiai tanulmányait. 1981. június 14-én szentelték pappá Esztergomban. 1982-ben teológiai doktorátust szerzett a Pázmány Péter Hittudományi Akadémián, Budapesten.

Szécsényben, majd a budapesti Haller téri templomban volt káplán. 1983-tól 1985-ig a római Pápai Magyar Intézet ösztöndíjasa volt. A Lateráni Egyetemen szerzett egyházbizományi licenciatust. 1985-től az esztergomi Szent Anna Plébánia káplánja, 1997-től plébánosa. 1986-tól az Esztergomi Hittudományi Főiskola tanára, 2003-tól főigazgatója. 1991-től 2004-ig az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Katolikus Iskolai Főhatóságának igazgatója. 1998-tól a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Karának tanára. II. János Pál pápa 1994-ben pápai káplán címmel tüntette ki. 2004. február 21-én szentelték püspökké Esztergomban. Kívánsága szerint 2006. augusztus 26-án, szombaton veszi át az Egyházmegye kormányzását. www.katolikus.hu

Milyen a Szentlélek megtapasztalása?

A természet titkaiba csak hatékony, pontos eszközökkel tudunk behatolni. De ha a bennünk és a történelemben rejtőző Isten jelenlétének titkait akarjuk megismerni, ahhoz olyan hatalomra van szükségünk, amely meghaladja a saját eszközeinket, olyan világosságra, amely infravörös sugarainknál érzékenyebb sugarakkal kutatja ki a láthatatlan birodalmát. Ez a hatalom, ez a világosság nem más mint, a Szentlélek, „aki egyedül kutatja ki Isten mélységeit”. A Lélek minden keresztényben hűségesnek bizonyul ehhez a küldetéshez: lépésről lépésre kísér hitünk útján, belső fényforrás gyanánt.

Isten megtapasztalásából kiindulva válik a hit igazán tudatossá és gyökerezik bele az életbe. Őt tetten érni, vele találkozni nem olyan, mint a többi tapasztalat: megvan és ezzel vége.

Vannak órák, amikor ez a benső bizonyosság úgy hasítja meg a hit sötétségét, mint az éjszakát a villám fénye. Ezek az istenélmények néha kifejezhetetlenek, vagy közölhetetlenek, de azért nem kevésbé valóságosak és életalakítók. "Isten - mondja Bergson - csak azért teremtette és csak azért forgatja fel a világot, hogy szenteket alkosson." És ez a cselekvése állandó az Egyház történelme során, akár nyilvánvaló, akár a lelkek bensejében megy végbe.

Felforgatja Mária életét az angyali üdvözléssel, amikor hirtelen megérti, hogy áldott és választott az asszonyok között. Felgyújtja tüzével a csüggedt emmauszi tanítványokat. Elvakítja Pált a damaszkuszi úton. Szent Ágostonnak mondja: "vedd és olvasd", és ezzel véglegessé teszi megtérését. Megvilágítja az írás egy versének megértését,

mint mikor a napfénytől egyszerre lángolni kezd egy sötét templomi üvegablak, és meghívja Assisi Szent Ferencet, hogy szó szerint vegye a kijelentést: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, add a szegényeknek... kövess engem”.

Ezer alakot, változatot ölt mindegyikünknek. Ott rejtőzik abban a fokozatos megvilágosodásban, amely feltárja az embernek a neki szánt küldetés körvonalait.

Ez dolgozik tervein az alatt a lepel alatt, amit mi „a körülmények összeesésének” nevezünk, de ami semmi más, mint maga a munkálkodó Isten. Ő tud építeni a másodlagos okok, az egybeesések és a véletlenek játékára. Mindez egy kifinomult, találékony, csodálatosan kitartó szeretet eszköze.

Isten minden kalandregénynél izgalmasabb műveket ír azokkal az életekkel, akik mernek „játékszerévé válni”, akik készséggel szeretnék átadni magukat váratlan tetteinek, élesen figyelnek, hogy meghallják suttogását, a Lélek hívogatóit.

A hitben való közeledésünket az Isten felé ahhoz az utazóhoz hasonlítanám, aki téli éjszakán egy útkanyarulatnál magában álló, fényesen világító kis házat pillant meg. A küszöbre érve, az üvegajtón át, égő, pattogó, szikrázó fahasábokat pillant meg. Sejtí ebből a tűzhely átható melegét, de mindaddig nem érzi, míg odakint marad a hidegben és szélben, pusztá megfigyelőként. Ez a keresztény ember képe, amint a hit sötétjében tudomásul veszi Isten világosságát és melegét. De bár látja a fénylő sugarakat, megsejtí a meleget, de az nem hatol el hozzá. Kell hát, hogy belépjen a ház belsejébe. Nem mintha méltó lenne, hanem mert Isten állandóan hívja és ég a vágytól, hogy közölje magát vele. Ennek érdekében az utazónak zörgetnie kell. Ez az ő együttműködése. Maga Isten, mint befogadó otthon, világosság, melegség alakítja át életét, és közli vele sugárzását. Ha az ember engedi, hogy Isten megragadja, akkor emberi élete tüzzé válik, akár a lassan-lassan izzani kezdő fahasáb: a Lélek tüze táplálja.

Nem erről a tűzről beszélt-e Jézus: „Tüzet jöttem hozni a földre”? Ilyen a Szentlélek megtapasztalása.

Veréb László plébános

***

*Sose hagyd el az imát! Ha nincs idő,
csak egy fohászt mondj, de gyakran!
Egyetlen, Istenre gondolásunk is ima.*

XXIII. János pápa

Venite adoremus! – Jöjjetek, imádjuk!

Június hónap egy nagy ünnepet rejt magában. Úrnapját! A hívek nevezték el ezt az ünnepet így, mert Krisztus szent testének és Vérének ünnepe, számunkra, Jézusnak, mint a mi Urunknak tisztelete.

Sokféleképpen lehet tisztelni az Oltáriszentséget. Jézus ugyanúgy jelen van a kenyér és a bor színe alatt, a csendes szentségimádás magányában, mint a diadalmas ünneplésben. Mégis, fontos, hogy Nagycsütörtökön kívül, még legalább egy ünnepben emlékezzünk arra az áldozatra, amelyet Jézus vállalt értünk a keresztfán.

A zsidók számára a legnagyobb ünnep, a szövetség megkötésének ünnepe, az Egyiptomból való szabadulás emlékezete. Nekünk keresztényeknek pedig legnagyobb ünnepünk a Húsvét, és innentől kezdve minden szentmise, amelyben Jézus szeretetére emlékezünk.

„Vegyétek, és egyétek...”, „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre...” – a legszentebb szavak, amelyek által valóban „testközelbe” kerülünk Jézussal, mert ő nem ment el végleg, hanem itt akart maradni közöttünk, nekünk adva mindent, amit csak a földön ember megkaphat. Ez az újszövetség számunkra, ez az egyesülés Jézussal, az Oltáriszentségben.

Jézussal minden napunk diadalünneppé válik. A vele való találkozás átalakítja az életünket és megszenteli minden tettünket, nem csak Úrnapján, hanem életünk minden percében. Az Oltáriszentségben közel van hozzánk Isten – a szeretet kedvéért. Ezért mi sem viselkedhetünk másként vele. Az Oltáriszentségben jelenlévő Úr előtt nem lehet félelemmel megállni, csak a szeretetből fakadó bizalommal, szívből jövően és közvetlenül.

Azzal az egyszerűséggel, ahogyan ő maga itt akart maradni közöttünk. Az egyszerű kenyér és bor színe alatt. Ennél tökéletesebb és szebb jelképet nem is választhatott volna földi itt maradásának kifejezésére. Az életet adó kenyeret és a szomjat oltó bort. Mert Jézus az, aki lelkünk éhét és szomját oltja, aki „nem ment el, itt maradt”.

Az Oltáriszentségben, azért van jelen Jézus, hogy nem csak magához, hanem másokhoz is közelebb fűzzön minket. Mert mint mindent, a vele való találkozást is csak közösségben, az Egyház közösségében élhetjük meg tökéletesen. Jézus társakat választott az emberek számára, hogy mindent, amit nekünk ajándékoz, megosszuk testvéreinkkel. Mert akik szeretik egymást szívesen ülnek egy asztalhoz, akik szeretik egymást szívesen osztják meg azt amilyük van, a másikkal, hogy annak élete is teljesebbé váljék általa.

Erre emlékeztet minket az Úrnapja. Ezért tartunk körmenetet, és ezért akarjuk megmutatni a világnak. Íme ez az, az Úr, akiben mi bízunk, akit mi szeretünk, ne féljete hát:

Venite adoremus! – Jöjjetek, imádjuk!

Kasuba Róbert

***

„Az Úr halálában beteljesül a búzaszem sorsa: ha nem pusztul el a földben, egymaga marad, ha meghal, százszoros termést hoz. Az eukarisztia kenyérében megkapjuk Jézus kenyérének – az ő szeretetének – kimeríthetetlen megsokasodását, amely elegendő évszázadok éhségének csillapítására, és amely felszólít minket, mi is álljunk be ebbe a kenyérszaporításba.”

XVI. Benedek pápa

Orbán napi búcsú

Plébániánk Historia Domusában olvasható: 1987-ben Gábor atya idejében volt felújítva az Orbán szobor együttes és a Lourdes-i fülke, melyet Zsótér Antal esperes áldott meg. Közben hosszú évek teltek el, anélkül, hogy búcsú formájában megemlékeztek volna Orbán pápáról, mint a szőlősgazdák védőszentjéről.

2005-ben a környéket társadalmi összefogással rendbe tették, a szobor együttest önkormányzati pénzből felújították. Ekkor határozták el a borünnep szervezői, hogy a következőkben a borünnepet minden évben Orbán napján fogják tartani a korábbi őszi időpont helyett.

2006. május 25-én délután három órakor a korábbi hagyománynak megfelelően Kasuba Róbert segédlelkész tábori misében emlékezett meg a szőlősgazdák, kádárok és kocsmárosok védőszentjéről, Orbán pápáról. A szentmisére sokan egybegyültek, - különjáratú busszal jöttek Csongrádról is, - de elsősorban a megjelent Borlovag Rend tagjai tették színesebbé a hívők seregét.

Felföldi Miklós

***

Hősök Napja

Május utolsó vasárnapján, az elesett katonákról emlékeztek meg városunkban, akik az első és a második világháború idején veszítették életüket, váltak a világégés csongrádi áldozataivá. Az ünnepség szónoka Kasuba Róbert atya beszédében kiemelte: a névtelen, hétköznapi hősokeket szeretnénk köszönteni, róluk szeretnénk megemlékezni. Olyan katonákról, aki szép

reményekkel indultak a harcba, idegenbe, mert biztosak voltak abban, hogy amit tesznek, vagy tenni fognak azzal hazájuk javát szolgálják. Akarva akaratlanul is, de mégis hazánk hősei lettek. Mert a becsület mezején küzdöttek értünk: A becsület a földi javak között a legértékesebb, értéke felér az ember életének értékével, mert becsület nélkül az élet nem emberhez méltó élet...

A Csongrádi Fúvószenekear közreműködésével megtartott rendezvényen a város képviselőviselő testülete, a szentesi alakulat katonái mellett, az emlékhelyeken egyaránt elhelyezték a tisztelet és az emlékezés koszorúit, virágait a pártok, társadalmi szervezetek és iskolák képviselői is.

Fekete Imre

***

Az imáról

Az imádság az Istennel való személyes és őszinte kapcsolat kifejezése. Az imára nem Istennek van szüksége, hanem a mi javunkat szolgálja. Jézus azt tanácsolta, hogy a vég nélküli imádkozás helyett inkább rövid legyen az imádságunk, de ez fejezze ki Istenre hagyatkozásunkat, aki jól tudja, hogy mire van szükségünk. Nem véletlenül nevezzük az Úr imáját, a Miatyánkot a legtekélyesebb imádságnak, mert egyrészt ezt maga Jézus tanította az apostoloknak és tanítja nekünk, másrészt ez az ima szépen összefoglalja kéréseinket. Ugyanakkor a Miatyánkban benne van Istenre hagyatkozásunk is, hiszen nem követelőzve terjesztjük elé kéréseinket, hanem elfogadjuk akaratát. Már maga a megszólítás is gyermeki bizalmat és személyességet tükröz, a kérések Isten elé terjesztése pedig azt jelzi, hogy elérhető számunkra az Atya és megtapasztalható számunkra az Ő jósága. Az ima nem nehéz.

Csak el kell kezdeni őszintén szólni Istenhez. Imádkozva tanuljunk imádkozni!

Horváth István Sándor

Szeretetszolgálat Csongrádon Városvéde 2006. április 17-május 9. között

Egy tálca süteménnyel kezdődött... Húsvét hétfőjén Karitászcsoportunk egyik tagja megkínálta a már erősen áradó Tisza miatt más városokból kirendelt vízügyi szakembereket. Ők ezt nagy hálával fogadták: „Isten tartsa meg szokását!” - köszönték.

Az áradat, félelmetesen nőtt. Egyre több védekező emberre, munkásképzésre lett szükség. A város apraja-nagyja egyik napról a másikra „önkéntes védekezővé” vált. Településünk több pontján megindult a homokzsákok töltése, szállítása. A város vezetőinek felhívására több százan vettek részt naponta ebben a nehéz munkában. A szabad ég alatt dolgozóknak, - iskolás gyermekeknek, idős embereknek, munkából hazatérő középkorúaknak nagy szükségük volt vízre, pár falat élelemre, frissítőre.

Felismerve ezt a helyzetet a Nagyboldogasszony Plébánia képviselőjében Kasuba Róbert atya a Karitászcsoport és a Máltai Szeretetszolgálat helyi szervezetének támogatásával az önzetlenül városunkat védők szíves segítségére sietett.

Tánczos Jánosné Marika - a Karitászcsoport tagja - felajánlotta Fő utcai házáat a feladatok ellátásához, Isten áldja meg Őt és kedves családját ezért a nemes szolgálatért! Három hétig - szinte éjjel-nappal háziasszonya volt az akciónak.

A három hétig tartó időszak alatt folyamatosan érkeztek az adományok egyházközségünk híveitől, a város polgáraitól - magánszemélyektől és vállalkozóktól -, a környező települések polgármestereitől, boltjaitól, lakóitól; Vincze László úrtól, aki országgyűlési frakciótársai adományait is továbbította; dr. Becsei Zsolt EU képviselőtől; nyugdíjas

kluboktól és öregek otthonától, a Máltai Szeretetszolgálattól és a Katolikus Karitásztól. Felajánlásból és adományból készült a finom, friss pogácsa és bukta; Kiskunfélegyházáról ízletes sütemények érkeztek. Kasuba Róbert atya remekül koordinálta és irányította a munkálatokat, melyek nagyon gyorsan megszerveződtek. Veréb László plébános atya naponta látogatta az idejüket, szorgos munkájukat felajánló szendvics készítő - csomagoló, kávé és tea főző önkénteseket, a fáradságot nem ismerő - ugyancsak önkéntes - gépkocsivezetőket és hűséges kísérőiket, akik a tevékenység legszebb részét végezheték: átadták a munkálatok gyümölcseit a gáton dolgozóknak, akik nagyon hálásan, nagy szeretettel és köszönettel fogadták az erőt adó küldeményt.

Ez idő alatt kapcsolatban álltunk városunk polgármesterével Bedő Tamás úrral és a védelemben résztvevők alapellátását biztosító GAMESZ vezetőjével is.

A szeretettel, önzetlenül ténykedő, bármikor mozgósítható önkéntesek száma elérte az ötven főt. Ebből tizenöt főt tett ki a gépkocsival szolgálatot vállalók létszáma. A szorgos munka a reggeli órákban kezdődött, a gáton dolgozók ellátása a délelőtti, délutáni és késő esti órákban történt és rendszerint késő éjszakáig tartott. A szeretet adományai eljutottak a védekezőhelyek legtávolabbi pontjain dolgozókhoz is, legyőzve a rossz utakat, a félelmetes, csak fáklyákkal megvilágított, tengernyi vízzel körülvett gátakat.

A három hét alatt több alkalommal vált drámaivá az árvízi helyzet. A szívekbe markoló rémület után nagy hálát, szeretetet és bizalmat éreztünk Urunk iránt. Ez arra ösztönzött valamennyiünket, hogy a magunk módján, lehetőségeink szerint szolgáljuk azokat a fáradhatatlan, erejüket nem kímélő

embertársainkat, akik mindent megtettek szeretett városunk megmentéséért. Ez a három hét felejthetetlen időszak a város történetében, mivel ez idáig soha ilyen áradás nem volt a Tiszán.

Felejthetetlen élmény a szolgálatot végzőknek és az adományozóknak is, mert megtapasztaltuk a nagy bajban való összefogás, segítségadás és szeretet erejét és örömet.

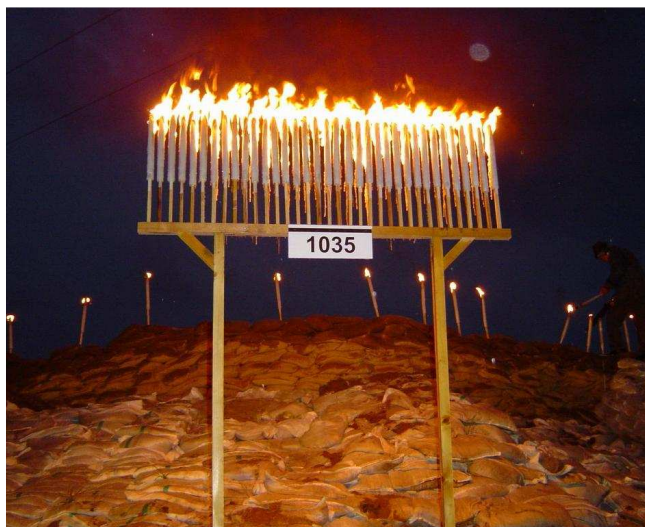
Köszönjük Uram!

Csongrád, 2006. május 30.

Bereczki Jánosné
Karitászcsoport vezető

***

Emlékezés és hálaadás

Június harmadikán este kilenc órától került sor a Zsilip utca végén a mai napig álló ideiglenes védmű előtti megemlékezésre, melyen a rendezők feltüntették a Tisza Csongrádnál mért 1035 cm-es víz magasságát is. Bedő Tamás polgármester mellett, dr. Ördögh József szakaszmérnök - a védelem szakmai vezetője - is felelevenítette a védekezésben résztvevők teljesítményét és a térség lakossága összefogásának eredményét. Az eső ellenére megjelentek előtt ökumenikus imára és hálaadásra került sor, melyet Veréb László plébános, Kasuba Róbert káplán, illetve a református egyház részéről Gilicze András lelkész közösen celebrált. Ezt követően került sor a védekezésben részt vett kilenc veszélyeztetett település lakóinak hálája és az árvízi védekezés emléke jegyében egy szimbolikus fáklyás égő csokor vízre bocsátására, mely méltón jelképezte Tiszasas, Szelevény, Csépa, Kunszentmárton, Szentes, Felgyő, Csanytelek, Tömörkény és Csongrád lakóinak összefogását.

Június 10-én hálaadó szentmise keretében emlékeztek a Szent Rókus templomban a jelenlévők, hogy ilyen összefogás születhetett térségünkben, amit Isten áldásával sikerre vitt városunkban és a környékén az áldozatos munkát végző emberek sokasága. Külön köszönetét fejezte ki a Nagyboldogasszony Plébánia Karitászcsoportja nevében Veréb László plébános és Kasuba Róbert káplán Tanczos Jánosné részére, aki az árvízi védekezés egész ideje alatt önzetlenül felajánlotta, hogy családi háza bázisul szolgáljon a Katolikus Karitászcsoportja részére, ahol előkészítették, majd eljuttatták a védekezésben résztvevőknek az összegyűjtött adományokat.

Fekete Imre

Gondviselés

Hogy Isten törődik velünk, azt kifejezetten Jézus Krisztusban látjuk:

Advent: Ő jön! Karácsony: Ő itt van!

Nagypéntek: Ő feláldozta érettünk önmagát!

Húsvét: Ő legyőzte a halált, a menny nyitva van!

Ezek felett csak hálásan örvelezhetünk.

De ez természetesen csak azoknak valóság, akik Istent félik és hisznek benne.

Szentek szobrai és keresztek

Az előző lapszámunkban emlékeztünk meg a kettőshalmi Kókai keresztről, mely a Kéttemető útról is megközelíthető. Ezt a környéket bemutatva, megbontva a sorrendiséget; a tanyai iskolák melletti keresztekről és az ott elhelyezett harangokról is olvashatnak a következőkben. Az anyaghoz felhasznált archív felvételeket Bárdos László bocsátotta rendelkezésünkre, az összeállítást Felföldi Miklós készítette.

Csukás parti iskola

A leírások szerint a város határában valamikor tizenhárom tanyai iskola működött. Ezek az iskolák nem csak a művelődés otthonai voltak, hanem a vallásosság helyei is, hiszen itt tartották a szentmiséket a környékbeli emberek számára. A művelődéshez és kultúrához nem csak az iskolai oktatás tartozott, hanem esetenként amatőr színtársulat is adott előadást az iskolákban. A Zsinór utca sarkán levő „Földszöv központ” is egy ilyen amatőr színtársulatnak volt többek között a befogadója. 1955-1962 között működött itt egy színtársulat, zömmel fiatalokból állott a szereplő gárda. Egy – egy darab betanulása után elsősorban tanyai iskoláknál adtak előadásokat, többek között az összeállítás írója is, ami ilyenkor zsúfoltságig megtelt tanulókkal és a szüleikkel egyaránt.

Egy ilyen iskola a Kéttemetői út végén található, mely több elnevezésen is átesett. Eredetileg Zöld iskola néven szerepelt, ezt Bárdos László felesége – Erzsike - mondta el, akik az iskola közelében laktak. 1930-tól Szent Imre nevét vette fel az iskola, majd a Csukásparti iskola nevet kapta, feltevések szerint azért, mert nem messze tőle folyik a Csukás nevű árok.

Itt adunk közre egy „Újra szól a harang” című tudósítást az iskola melletti harang felújításáról, kiegészítve azzal, hogy azt 1930-ban Szlezák László aranykoszorús harangöntő készítette, majd a felújításakor Kovács Antal csiszolta át, ami akkor szinte eredetiként tündökölt.

Bárdos László tanácstag indítványára hozzáfogtak az egykori tanyai iskolánál levő harang felújításához. Talán már húsz éve annak, hogy elnémult. Valamikor 1930-ban Nagy Forgó József indítványozta, hogy az akkor a Szent Imre nevet viselő tanyai iskolánál készítsenek harangot. A környékbeliek 2-2 pengőt adtak a nemes célra. Ezután, megkérték Lovas András kovácsmestert, hogy készítse el a haranglábakat. Az aratás ellenére is vállalta a mester a munkát, s a megadott időre az iskola udvarán felállították azt. Lovas András, a mester fia akkor alig múlt kilenc éves. Így emlékszik vissza:

- Édesapámnak én adogattam a zsindeletet részait, meg a nagy csavarokat, amelyekkel a harangot biztosította ki. Édesapám jócskán meghúzta azokat. Alig tudtam kilazítani...

Amíg a haranglábak készültek, a megvásárolt harangot Nagy Forgó József házában őrizték. A felállítás külön népünnepély volt. Hat ökröt húzta azt a szekert, amelyen a harang pihent. A szekér mellett 12 legény lovagolt. A harang felhúzója, felhelyezése után nagy ebédre volt hivatalos a környék. Egy ökröt és egy hízott üszőt vágtak le. Mindezeket a harangláb készítőjének fia és nagymamám, Hajdú Dezsőné, és az egykori diákharangozó, Dósa József mesélte el. Mindannyian a régi tanyai iskola diákjai voltak. Idézik a múltat, a szép fiatalkort, az ebédre harangozást. Szóba kerül a fájó emlék is, - a második világháború. Ekkor a mélyen lesújtó hír

után is harangoztak. Nem délben, nem este, hanem amikor a hír érkezett. Úgy harangoztak, hogy zokogott belé a határ. Sok idő eltelt már. A haranglábak az idő martalékává váltak. A néma harangot is meglepte a rozsdá, olvashatatlanná vált az emlékszóveg. Gazok, bokrok zárták el a külvilágtól.

Nemrég újra megszólalt a harang. Egy nyáron át a 76 éves bognármester, Gulyás Mihály faragta a haranglábakat. A felújításban segédkezett Lovas András nyugdíjas cipész, Kókai János - amolyan ezermester-, Cseh József nyugdíjas. Ott volt még Hajdú István, és az ifjabb Cseh József is.

A harang újbóli elkészítésére a helyi Vörös Csillag Tsz. nevében Szabó Gábor üzemvezető és Cseh Dávid brigádvezető vállalkozott. A tsz adta a faanyagot és a Temető út melletti területet, amelyet társadalmi munkában tettek rendbe.

Az évfordulón 1985. szeptember 28-án Csongrád határában az egykori iskolánál így újra megszólalt a harang.

Csongrád Megyei Hírlap 1985. 11. 10. Kollát Mária

Az iskolánál található kereszt felállításának eredeti időpontját nem ismerjük. Felújítása szintén 1985-ben történt, az előre elkészített kis kertben állították fel újra. Sajnos az eltelt huszonegy év alatt egyaránt sokat romlott a harang és a kereszt állaga is.

Gyánti Pál iskola

A várostól kifelé menet a Kéttemető út jobb oldalán található az egykori Gyánti Pál iskola. 1926-ban adományozta az iskola részére a területet róla elnevezett gazdálkodó. A nyolcvanas évek elején a tanítás itt is megszűnt és

az iskolát területével együtt eladták. Érdeemes megjegyezni, hogy itt az elmondások alapján sem kereszt, sem pedig harang nem volt felállítva. Az út másik oldalán található ellenben egy kereszt, melynek készítője néhai Kacziba Ferenc kőfaragó. Maga a kereszt a korpusz és a talapzat a mohásodás ellenére minőségileg jó állapotban van, bár az egész kereszt talapzatával együtt kissé megdőlt.

A márványtáblán a következő szöveg található:

+

ISTEN DICSŐSÉGÉRE ÁLLÍTTATTÁK A SZENT PÁL ISKOLA KÖRNYÉKÉNEK HÍVEI 1946

Erre az ellentmondásra, hogy Gyánti Pál iskola az út egyik oldalán, míg a keresztén lévő Szent Pál iskola felírat az út másik oldalán található, nem tudtam elfogadható magyarázatot kapni.

***

Kérjük kedves olvasóinkat, hogy elsősorban a város környékén és határában található keresztetekre és szentek szobraira, azokkal kapcsolatos egykori eseményekre hívják fel figyelmünket, hogy sorozatunkat tovább tudjuk folytatni.

***

Harangszó

A déli harangszót III. Callixtus pápa rendelte el annak a fényes diadalnak az emlékére, amelyet a hőslélkü Hunyadi János és barátja, Kapisztrán János vezetett keresztény magyar sereg aratott Nándorfehérvárnál 1456-ban a törökökön.

Hogy őseink az egyetemes kereszténység védelmében tanúsított, és az egyház fejétől a déli harangszóval oly, világra szólóan elismert és megörökített hősi önfeláldozása a magyar lelkekben állandóan ébrentartassék, és követésre buzdítson, az Egyház sokáig nagy súlyt helyezett arra, hogy a nándorfehérvári diadal évfordulóján, július 21-22-én és az ahhoz legközelebb eső vasárnapon a templomokban a hívek figyelmét erre ismételtén felhívják.

A déli harangszó hozzátartozik a magyar földműves életéhez. Amikor az kihallatszik a határba, a gazda leteszi a szerszámot, leveszi kalapját, imádkozik és elfogyasztja ebédjét. Egy munkásnap fele eltelt.

Forrás: Árkossy Lehel

Időt mindenki kapott

Időt mindenki kapott; és mint az Istentől kapott többi adománnyal - tehetség, anyagi javak - ezzel is mi rendelkezünk. Mi döntjük el, kinek adunk belőle, jóra,- vagy rosszra használjuk.

Sokaknak most az iskolai szünetben több lesz a szabadidejük, elsősorban nekik, de nem csak nekik írom ezt a pár sort.

Nem is gondolnánk, milyen sokan szenvednek attól, hogy „senki nem nyitja rájuk az ajtót.” Nem kell messzire mennünk, valószínűleg a szomszédban, vagy a rokonságban is találunk ilyet. Most itt az idő, keressük fel őket és töltsünk velük pár órát! Készüljünk fel erre mi is lelkileg, mert valószínűleg rengeteg panaszt fognak a nyakunkba zúdítani. De ha elérjük, hogy kibeszélhetik magukat, nekik már jobb lesz, esetleg egy-két problémájukra még megoldást is tudunk adni. Ez a felnőttekre vonatkozik, ez talán a könnyebbik eset. De ott vannak a gyerekek, akik nem panaszkodnak, „csak” rosszak. Vajon miért van mostanában annyi „rossz” hiperaktív, beszédhibás, magatartási gondokkal küzdő gyerek? Manapság rosszabb gyerekek születnek, mint ötven éve? Szerintem nem. Nyilván az orvostudomány fejlődése is közrejátszik (többféle betegséget szűrnek ki és neveznek meg, illetve olyan beteg csecsemőket tudnak megmenteni, akik ötven éve még meghaltak volna). De érzésem szerint fontosabb a felnőttek hozzáállása a gyerekekhez. Könnyebb a gyerekekkel szemben igénytelennek lenni, hiszen annak nincs olyan következménye, mint a munkahelyi pontatlanságnak. Legalábbis nem azonnal látható a következménye. Nem rúgnak ki, nem lesz kevesebb a fizetés, sőt még több idő jut magunkra. A csemete nézi a TV-t, játszik a számítógéppel és a nintendoval, mi addig dolgozhatunk, pihenhetünk. Jobb esetben belenézünk mi is a dobozba és megbeszéljük mit lát, de ez ritka. A reklámokból és a játékokból pedig ömlik rá a szenny. A gyerekekből nagy hatékonysággal próbálnak gondolkodás nélküli fogyasztót, elhízott, eladósodott, manipulálható dolgozó-gépet formálni. A nekik szánt adásokból ömlik az „Eat This!” (Ezt edd meg!) mentalitás: „Ezt veted meg a szüleiddel!” és a „Verseny az élet!”, „Legyél sztár!”. Ez ellen energiát és időt nem kímélve kell küzdenünk. A környezet indirekt hatásaival szemben, példamutatással sokkal jobban tudjuk befolyásolni a gyereket, mint szavakkal. Sajnos a médiából sugárzó

negatív erők ugyanilyen rejtetten próbálkoznak tönkretenni a család nevelési eredményeit. Föl kell állítani a családban egy értékrendet és ahhoz igazodni. Ez azért sokkal nehezebb, mint régebben, mert nagyobb, több síkúbb a kívülről jövő támadás. Épp ezért több odafigyelés, több idő kell hozzá. A mi anyáink is dolgoztak, de négykor, mikor hazajöttek már estig a családe voltak. Nem hoztak haza munkát az irodából, nem foglalta le őket sem (és minket sem) a TV. Ma egy anyuka hány órát tud naponta a gyerekével lenni? Ez nem feltétlenül játékot jelent. A házimunka közben lehet beszélgetni, lehet azt együtt csinálni. Sőt így a gyerek látná, hogy mit hogy kell tenni, hogy reagál a felnőtt egy-egy problémára, hogy oldja meg kulturáltan a nézeteltéréseket. Az igényes szülő automatikusan kijavítja a rosszul kiejtett hangot, a helytelen ragozást. A beszélgetések során a kisgyerek látja is, nem csak hallja, hogy hogyan képezzük a hangokat. A szülő biztosan mesél a saját gyerekkoráról, a rokonokról, nagyszülőkről. A gyerekek ezeket el kell képzelni, fejlődik a képzelőereje. A TV filmekben nőtt gyerek nem tudja maga elé képzelni azt, amit elolvas, hiszen a film már készen találja. Szövegértési problémák adódhatnak ebből is. A magatartási gondokat meg szintén folyamatosan észlelheti a szülő, ha a gyerekekkel él és akkor talán ki sem alakul olyan mértékben. Egy jókor kapott, megmagyarázott anyai nyakas nem árt a gyerekeknek. Nem kell ehhez agyonverni, sőt inkább csak meglegyinteni, de a miértet mindig tisztázzuk! És legyünk következetesek! Ha valamit tegnap nem lehetett, akkor azt ma se lehessen. Ha nagy ritkán kivétel van, akkor tisztázzuk vele, hogy azért mert ma, pl. ünnep van. Ha együtt élünk gyerekeinkkel a szó hagyományos - időigényes - értelmében, akkor ismerni fogjuk az érzéseit, a gondolatát, a reakcióit és ezzel mindannyian csak jól járhatunk.

Ehhez át kell alakítani szokásainkat, napirendünket. Esetleg a munkahelyen is kevesebbet vállalni, kevesebb pénzért. Minden családnak magának kell megállapítani, hogy mikor teremtsen az anya nagyobb értéket, ha otthon van a gyerekekkel, vagy ha munkahelye van. És itt az érték szó alatt nem pénzt értek, hiszen úgy egyértelmű a dolog.

„Az ember a legnagyobb érték”- mondták régebben. Ez a mai világ értékrendjében nem így van, de a sajátunkéban még lehet. Ne kövessük mindenben a „fejlődést”!

Jeszenszky Ágnes

Elsőáldozóink
Június 4. – Pünkösddvasárnap

*Fórizs Violetta, Sineger Anna, Dulicsek Tímea, Szabó Dóra, Gyöke Renáta,
Deák Anita, Szakács András, Horváth Eszter, Szabó Dóra, Deák Zsolt*

Egység - Nincs más út!

Az egység és az összefogás – mint felemelkedésünk gátja – sokat emlegetett téma manapság,- pedig egységre lettünk teremtve, ez nem kétséges.

A férfi – nő, anya-gyerek kapcsolat az alapja minden életnek. Ebből jön létre a már nagyobb szeretetközösség a család. Aztán az osztály és a munkahelyi közösségek. Minél nagyobb a létszám annál nehezebb azt összetartani. A hazafias gondolkodású politikusok is legnagyobb problémának a széthúzást látják.

Nincs összefogás a nemzetben. Pedig sokan ember feletti munkát fektetnek abba, hogy egységre jusson magyar a magyarral. Az

iskolákban, a munkahelyeken a törtetés nemhogy összehozná, hanem még jobban szétszilálja a közösségeket. A sok válás miatt a családokban sem valósulhat meg a bennük élőket oltalmazó, biztonságot nyújtó egység. És ha mindezekért az erkölcsre - vagy inkább annak hiányára - hivatkozunk, középkorból itt maradt öskövületnek tartanak bennünket.

A széthúzás egyidős az emberiséggel. Sőt történelmünk legmeghatározóbb mozzanata. Ádám és Éva a Sátán sugallatára kiszakította az emberiséget az Egy Isten közösségéből. Nagyon szeretném tudni, mi történhetett ott az Édenkertben. Az biztos, hogy számunkra már elképzelhetetlen szeretetegység lehetett Istennel.

folytatva a 12. oldalon

a 11. oldal folytatása

Olyannak tudom elképzelni, mint amilyen egység van a magzat és édesanyja közt. Benne van, egy vele. Tökéletes harmónia. Olyan védett helyen van, ahová semmi és senki nem ér el. Léte nem unalmas semmittevés, hanem gondtalan üdülés. Csak úgy úszik a boldogságban! Nem kell megküzdenie a napi élelemért, léte fenntartásáért, mert az csak úgy „jön magától”. Még az evéssel együtt járó minimális cselekvést sem kell elvégeznie, mégis gyarapszik.

És mint ahogyan a szülés drasztikusan kiszakítja a gyermeket meleg otthonából, úgy szakadhatott ki az ember is az isteni közösségből.

Ettől kezdve vette az ember saját kezébe sorsának irányítását. És azóta teszi föl a kérdést, miért az a sok vizsály, háborúskodás, szembenállás.

Akkor hát elkönnyelhetjük: hiába erőlködünk a történelem ismétli önmagát. Ideig-óráig sikerül az embereknek közösen nagy dolgokat megvalósítani, utána győz az önös elképzelés. Ez nagyon siralmas kilátás lenne a számunkra.

De Isten – mint az anya, aki miután megszülte, nem hagyja magára gyermekét – a bűnös emberiség után nyúl. Számunkra felfoghatatlan szeretetében elment a végsőkéig. Ahelyett, hogy a Mennyi tökéletes békéjében szemlélné földi vergődésünket, Ő emberré lett. Az elképzelhető összes szenvedést fölvállalta egészen a halálig, csak hogy megmutassa nekünk irántunk érzett szeretetét. Jézus nemcsak megmutatta nekünk az Atyával és egymással való egység útját, hanem ezt a közösséget szövetséggé erősítette, amely szövetség új és örökre szól Isten és ember közt és az Ő vére lett a pecsét rajta. Akárhogy is, de ennél nagyobb esemény nem volt a világtörténelemben. Felfoghatatlan misztikum, ami a hit növekedésével világosodik csak meg egyre jobban.

Addig nem lesz igazi a szeretet anyja és gyermek, testvér és testvér közt, férj és feleség közt, nem lesz békesség a családon, nemzeten belül, míg komolyan nem vesszük Krisztus áldozatát.

Egyházunk sem jut előbbre, míg jobbnak tartjuk magunkat azoknál, akik nem templomba járók. Ha még mindig botrány az ellenségszeretet, vagy épp a „ne ítéld” parancsa. Mennyiszer kritizáljuk az egyházi vezetést, a papokat, egymást. Ha az ebbe fektetett energiát imára és az Isten szeretetébe való elmélyülésre használnánk, csodák történnének.

Az Isten kimeríthetetlen és tökéletes Jóság, Szépség, Gazdagság. És Jézus azt mondja:

„Legyen néktek a ti hitetek szerint!” Amennyire hiszünk Isten mindenhatóságában, annyira fogjuk ezt megtapasztalni. Ha azt mondogatjuk, hogy rajtunk már az Isten sem segít, vagy, hogy elfordult tőlünk az Úr, ezzel csak a hitünket ássuk el jó mélyre. Isten soha sem hagyja el az övéit, csak az övéi hite az, ami lankadhat.

Jónak lennünk lehetetlen vállalkozásnak tűnik. Hinni viszont a Jóban talán könnyebb.

Hiszen csak arra vár, hogy Önmagát ajándékozza. Rejtőzzünk el Benne!

Legyünk eggyé Vele az Egyedülivel.

Találjunk vissza lélekben az idők kezdetén volt ősharmóniába. Egységben Istennel, másokkal, önmagunkkal. Nincs más út. Csak ez az egy.

„Vezess el minket egységre,
mint Atyánkkal egy Te vagy,
míg eggyé lesz benned végre,
minden szív az ég alatt!

Míg Szentlelked tiszta fénye,
Lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre:
Tanítványaid vagyunk!

Bodorné Ternai Sára hitoktató

Útravaló

Gyerekek! Itt a vakáció. A tanév vége az iskolai oktatás befejezését jelenti, a hitoktatás tovább folytatódik, hiszen Jézus vár benneteket minden vasárnap a szentmisén. Ilyenkor többen nyaralni mentek családdal, egyedül vagy testvérral, nagyszülőkhöz, rokonokhoz. Falvakba, városokba, más országokba látogattok, a legcsodálatosabb az, hogy bárhova mentek mindenütt találkozhattok Jézussal. Térjete be a templomba, legyetek igaz hűséges barátai Jézusnak. Istentől áldott szép vakációt kívánok!

Gyóni Sándorné hitoktató

„KérjeteK és adatik nékteK!”

„Ne menjünk már misére! Még csak most jöttünk le a játszótérre! Igazán kihagyhatnánk! – kérleltek gyerekeink egyik vasárnap.

„Egész héten vigyázott ránk az Úr, ez az egy óra igazán nem nagy áldozat, hogy megköszönjük.”- válaszoltunk, de rögtön láttuk, ez most nem hatja meg őket, a reakciójukból is látszott: „De jó lesz! Jön a nyár, nem lesz misenapló, így nem kell templomba járni!

Hát, nem tudom, mi volt nagyobb bennem az indulat vagy az elkeseredés, hogy még mindig kötelességből járnak templomba. Végül így érveltem: (szeretném mondani, hogy teljes nyugalommal, és indulatoktól mentesen, de – ahogy visszagondolok- ez nem felelne meg a valóságnak.) „Gondoljatok vissza tavaly nyárra, amikor mamát műtötték, hogy megsegített Isten bennünket!”

Hosszú, veszélyes műtét volt kilátásba. Odahelyeztük őt és az orvosokat is a Szűzanya oltalmába, hogy minden a legjobban sikerüljön. Másnap tudtuk meg, egy kevésbé veszélyes beavatkozás elég lesz a gyógyuláshoz.

Aztán eszünkbe jutott egyik barátjuk, akinek szülei elváltak. Megdöbbsentett mindannyiunkat. A nehézségekben, amit az élet állított elébük – és állít mindenki elé – elfogyott a szeretet. Nem volt honnan „feltölteni”. Sajnálunk őket, mert ez nagy szenvedés az egész családnak. Az, hogy boldogok lehetünk, nem a mi tökéletességünkön és hibátlanságunkon múlik, sőt! Pont azon alapul, hogy annyi hibánk van, hogy csak Isten segítségével tudunk megmaradni szeretetben.

Aztán eszünkbe juttattam egy nagyon kedves rokonunkat, aki a közelmúltban halt meg, és akiért hónapokig imádkozott az egész család. Ahhoz, hogy ne legyenek nagy fájdalmai és, Hogy örökéletre jusson, az ő este elmondott rózsafüzérjeikre is szükség volt.

Számtalan kisebb-nagyobb jele volt már, annak, hogy az életünk jó kezekben van. Tehát nem mi vagyunk jók, hanem az, akire rábízunk magunkat.

Kedves Gyerekek!

Ha igyekszünk követni Jézus tanításait és belekapaszkodunk ígéretébe: „KérjeteK és adatik nékteK!”- egészen új fényt kap életünk.

De az Istennel járás nem csak „kívánságműsor”- kérünk és kapunk. Ha megmaradunk imádságos szívvel az Isten mellett, megszületnek életünk apró csodái. Akkor majd nem lesz unalmas a

templomba járás, és nem lesz immel-ámmal végzett kötelesség az imádság. Hanem örömteli találkozás lesz azzal, akire mindig és mindenhol számíthatunk és akire rábízhatjuk egész életünket. Együtt járni a hatalmas szerető Istennel, ez egy végtelen nagy kaland.

Ehhez kívánok mindegyikötöknek örömteli felfedezést!

Legyetek sokat a szabadban, keveset a TV és a számítógép előtt!

Jó pihenést! Isten áldjon mindenkit!

Bodorné Ternai Sára hitoktató

***

Ballagásra

Te még tovább indulsz, én már érkezem,
te még tervezel, én emlékezem.

Te az egész világot akarod,
én már örökre csendben maradok.

Mi lesz a sorsod, talán nem tudod,
tudom míg élek aggódom sorsodon.

Te a virágot szeded ahol lehet,
nekem majd nyílik a sírom felett.

Az élet; jövőnk és meggyünk,
társat keresünk, társat veszítünk.
S az igazi életbe a kapunk akkor nyílik,
ha magunk maradunk.

Szeresd a jót a szépet, légy mindig vidám,
s imádkozz, ha sorsod fájna tán.
S ha egyszer nagyon fáj a szíved,
szólj nekem és én imádkozom veled.

Ballagj, haladj a hétköznapi útján;
de legyen ünnep mikor erre jársz.
S, hogy „felsőbb osztályba”
léphess az élet iskoláján,
imádkozik érted,
szeretettel vár rád mindig,
s féltőn, óvón átölel: Nagyanyád.

Komlósi Jánosné

***

„Isten úgy viseli gondját minden egyesnek,
mintha az csak egyedül léteznék, s úgy
valamennyinek, mintha csak egy volna.”

Szent Ágoston

Tisztelt Olvasóink!

Akik rendszeresen olvassák újságunkat, - tapasztalhatják, hogy minden lapszámban bemutatunk egy – egy személyt aki, mint egyháztanácsstag tevékenykedik, vagy meghatározó munkájával, illetve más módon járul hozzá egyházunk életéhez. Ilyen személy volt Forgó Erzsébet nyugdíjas gyógyszerész is, aki a pénzügyi ellenőri feladatokat látta el plébániánkon, amíg el nem költözött az Aranysziget Otthonba. Sajnos őt életében nem mutattuk be, így váratlan halála sarkalt bennünket a megemlékezésre és méltatásra. Köszönjük Kerekes Margit munkáját, aki vállalkozott erre, és Erzsike egyik legjobb ismerőjeként felidézi vallásos életét.

In memoriam Forgó Erzsébet

„Miért sirattok?
Isten arca volt,
Mely simogatón, hívón
Rám hajolt...
S én mentem...
És most fényzőnben élek!
Nem vagyok más,
Csak tisztuló lélek!”

Igen... Isten arca volt és talán hangja is, melyet követve haladt át az élet útján Erzsike, s most, az utolsó hívásra pedig végleg elment.

Felkészült erre az utolsó utazásra, de talán azt mégsem gondolta, hogy ilyen gyorsan és váratlanul kell indulnia. Amire még előbb készült, az egy életet befejező nagy nyolcnapos lelkigyakorlat volt a kedves lelki testvéreivel együtt, a szeretett és igen tisztelt lelkiatya, Bálint József vezetésével. Ez már itt a földi létben nem valósult meg. De mert készült rá, és várta ezeket a napokat, valószínűleg odaát megadta ezt neki az Úr. A Karmelita Rend tanítása szerint ugyanis elsőszombatunként a „tisztuló lelkek tömegei” szabadulnak ki a szenvedés helyéről, és nyerik el a boldog már soha már véget nem érő örök élet jutalmát.

Erzsikét, a két egyházközségben ismertük és szerettük. Sok éven át itt élte csendes, látszólag talán egyedül levő, de nem magányos életét. Itt volt gyakran nem csak a vasárnapi, de a köznapi Isten tiszteleteken is, és szívesen vállalt feladatokat, – például felolvasott szentmisén. Több éven át volt csoportvezető a Rózsafüzér Társulatban, de az Egyháztanácsnak is tagja volt, és aktívan részt vett annak munkájában. Érdeklődött az egyház ügyei, annak jövője iránt. „Szent kíváncsiság”-tól hajtva végezte el a Teológiát is. Sőt fizikailag is segítségére volt barátnőjének, aki mozgásában korlátozott, hogy szintén elvégezze a Teológiai tanulmányait, és hitoktató lehessen. Ő Kiskunfélegyházán él és sajnos betegsége miatt nem tudott eljönni a temetésére.

1994 óta évente részt vett több napos lelkigyakorlatokon, szinte mindig Bálint atya vezetésével.

Bár távol élt a budapesti Jézus Szíve Társaság tagjaitól és vezetőségétől, mégis vagy talán éppen ezért, igen gyakori volt közöttük a levélváltás. De anyagiakban is segített a lelkigyakorlatos házaknak, ahol megfordult, - Leányfalun és Szegeden.

Hosszú ideig távol élt Csongrádtól, de ebből az időből is tudunk néhány jótettéről, amelyek kísérték életét. Például Csongrádon nem lehetett megkapni kisbabának gyógyszerként is fontos tápszert. Ezt ő megszerezte valahogyan és eljuttatta Csongrádra. Az édesanya ma is hálásan emlékezik erre. Bizonyára több, hasonló eset is történhetett, melyet csak a Jó Isten tart számon.

Régóta kísérte életét súlyos betegsége. Erről nem beszélt sokat, mégis tudtunk róla elszólásaiból. Nem kesergett, vádolt vagy kérdezett, hogy - miért éppen én?, hiszen tudta sok – sok sorstársa is van betegségében. Türelemmel elfogadta ezt a

tényt, és vele élt közel harminc éven át! Lehet, hogy eközben – talán többször is – voltak mélypontok az életében, de ezeket úgy élte meg, hogy nem terhelt vele másokat: Istenre hagyatkozott, és bízott az irgalmas Jézusban.

Mindvégig megőrizte lelki békéjét, az utolsó találkozáskor is csendesen mondta el, mi fog következni, mit és hogyan szeretné, ha történne halála után, de a részletekre már nem volt ereje: „majd visszatérünk rá” – mondta, de erre már nem kapott időt.

Abban a reményben búcsúzom Tőle, hogy talán sikerült mindent úgy tennem, ahogyan szeretne volna, hogy történjék.

Isten veled Erzsike! Kérünk, imádkozz értünk, még ittmaradottakért Jézusnál, és kérd Szűzanyánkat is, oltalmazzon bennünket harcainkban. Amen.

„Ha emlegettek köztetek leszek,
De fáj, ha látom könnyeteket!
Ha rám gondoltok, mosolyogjatok!
Mert Én már Istennél vagyok!”

Az alábbi imát az egyik gondozónőtől kaptuk, aki gyakran látta ezt a kezében. Azért adjuk közre, hogy átéljük. Elsősorban azok, akik már bizonyos koron túl vannak és „hazafelé” tartanak, de a fiatalok is előbb-utóbb elérik ezt a kort.

Köszönet az Aranysziget Otthon gondozónőinek, hogy ezt megőrizték számunkra, és szeretettel vették körül, és most is úgy gondolnak rá.

Igen Uram: Érzem, megöregszem!

Kérlek, őrizd meg engem mindattól, ami az öregeket kiállhatatlanná teszi.

Védj meg a fecsegés hajlamától. Ne engedd azt hinnem, hogy éppen én vagyok az, akinek minduntalan, mindenkihez szólnia kell.

Add meg a hallgatás örömét. A belátást, hogy időnként nincs igazam. Szabadíts meg attól a hiu vágytól, hogy mások ügyét éppen nekem kell rendbe tenni.

Tégy engem segítőkészé, de ne legyek sem izgága, sem zsarnok.

Adj türelmet, hogy meghallgassam mások szenvedését, de tégy pecsétet ajkamra, ha egyre növekvő fájdalmaimról, vagy törődöttségeimről ejtenék szót.

Add Uram, hogy higgadt és békességes legyek, ne pedig furcsa, ideges, túl pedáns. Add, hogy belenyugodjak lassú testi és lelki

fogyatkozásaimba, hogy az embereket és dolgokat elnézően ítéljem meg, ne pedig megkövesedett előítélettel. Add Uram, hogy ne legyek szenvedélyes bírálója azoknak, akik engem nem szívelnek.

Add Uram, hogy ne öröközzem aggodalmasan „jogaimon”, hiszen tudom, mindez semmiség a Végtelen árnyékában. Add Uram, hogy ne legyek mohó, maradék örömeimben, hanem alázatosan engedékeny.

Végül ne engedj elmagányosodnom. Hiszen tudod Uram, nekem is szükségem van egy-két jó baráttra. Amen.

Kerekes Margit

Anyakönyvi hírek

Halottaink:

+ + +

Forgó Erzsébet

özv. Papp Józsefné – Keck Mária

özv. Bús Lajosné – Lantos Anna

Tóth Víg István

özv. Benedek Lászlóné – Balogh Anna

Tóth Istvánné – Tóth Margit

Gyurajcsek Sándor

özv. Bertus Istvánné – Boda Terézia

özv. Pataki Farkasné – Góg Magdolna

özv. Simon Béláné – Czombos Piroska

Kádár Imre

Szemerédi Rozália

Mihály Ilona

Gyánti István

Felföldi Józsefné – Nagyistók Mária

özv. Kókai Istvánné – Németh Mária

Tari Rókusné – Papp Mária

Nagypál István

Csorba Ferenc

Sebestyén István

özv. Varga Istvánné – Balázs Franciska

Benkó István

Rózsavölgyi Sándor

Kacziba Lajos

Gubisi Mihályné – Orbán Mária

Gulyás Ferencné – Fái Ibolya

özv. Lajos Imréné – Nánási Julianna

„Engedjétek hozzám a gyermekeket, hiszen ilyeneké
a mennyek országa”

Anyakönyvi hírek

Keresztelés

Április 16.

Petrovics Márió Sándor

Sántha Gergő Róbert

Április 30.

Szabó Máté

Június 4.

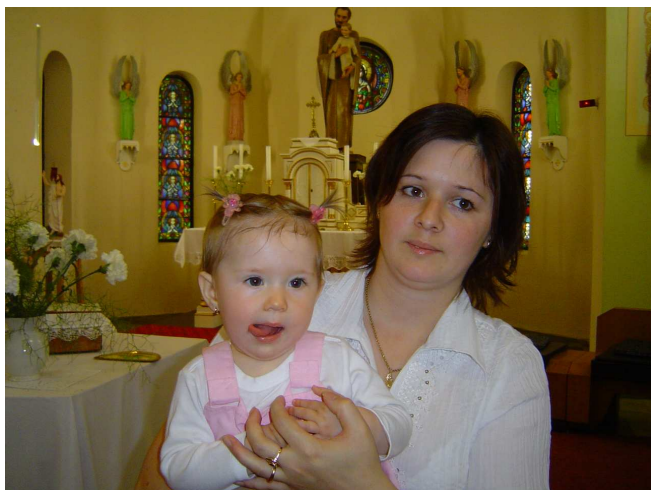
Varga Levente

Május 21.

Saitz Adrienn Brigitta

Május 21.

Kádár Lili

Tisztelt Olvasóink!

Az Egyházközség tagjainak kereszteléséről és házasságkötéséről – ha nem a Szent József, vagy a Szent László templomban történt is – fénykép formájában is szeretnénk tájékoztatni Önöket. Kérjük, hogy a fenti eseményről készült felvételekből juttassanak el a Plébánia Hivatalba, hogy közzé tudjuk tenni azokat.

Május 21.

Karai Hedvig

Június 18.

Süveges Márk

Dsida Jenő: Édesanyám keze

A legáldottabb kéz a földön,
A te két kezed, jó Anyám,
Rettentő semmi mélyén álltam,
Közelgő létem hajnalán.
A te két kezed volt a mentőm:
S a fényes földre helyezett...
Add ide – csak egy pillanatra-
Hadd csókolom meg kezedet.

Június 18.

Rózsavölgyi Hanna

Június 25.

Balanyi Zita

***

Szent István és Krisztus Király

A krónika elmondja, hogy országos ügyeinek végeztével, az éj leple alatt koldusruhát öltve kiosont tömött erszényt rejtve zsebébe és a koldusok közé ment. Azok előbb, mint betolakodott idegent kezdték el bántalmazni, hogy eltávolítsák. Utóbb azonban észrevették zsebében a pénzzel teli erszényt, dulakodás közben szakállát is tépdésve azt elragadták tőle. A király nem fedte fel igazi valóját, hanem ismeretlenségét megőrizve – mint a krónika mondja – örült, hogy Krisztus barátai részéről -, ahogy a koldusokat nevezte - ilyen édes gyalázatot szenvedett el.

Ennek a kis legendás történetnek a humánuma mély. Szent István király nem akad fenn a koldusok irigységén, hanem a nyomorúság leszármazottjaként kezelve tudomásul veszi, hogy a szegénység nagy kerítő. Nem lehet tehát emelkedett magatartást követelni a nyomor áldozataitól. Azt is természetesnek veszi, hogy erszénye láttán nekiesnek, és erőszakkal akarják elvenni tőle, amit nekik szánt. Pedig ő éppen a magántulajdon védelmére, kemény büntetést szabott ki a tolvajokra. Végképp elképedünk, amikor tettelegességre kerülve a sor, ütlegetni kezdik, szakállát tépázzák, és ezt ő édes gyalázatnak, az erőszakoskodókat és verekedőket pedig Krisztus barátainak tekinti.

Ha felfedi valóját pillanatok alatt rendet teremthetett volna. Bennünk is megfordul, hogy meg kellett volna reguláznia ezt az élehetetlen koldustársaságot. De nem tette és ezzel árulta el mély embertiszteletét. Tudta tisztelni az ellene vétkező szabadságát, és irgalommal tudott válaszolni a bántalmazásokra. Amit, mint király nem tehetett meg, megtette, mint ember.

Később Mátyás királyról is elterjednek olyan legendák, hogy éjszaka álruhában az országa igazi arculatát fürkészve pórul jár. De ő a történetek végén mindig visszatér, hogy alaposan megleckéztesse a hatalmával visszaélőket, az igazságtalanokat. Nem erről ad hírt a Szent István királyról szóló krónika. Függetlenül attól, hogy történelmileg igazolható-e a szent királyról leírt esemény, elgondolkodtató, hogy mégis így emlékeznek személyére. A kemény törvényei, ítéletei ellenére - Krisztushoz hasonlóan - országáért áldozatot, szenvedést vállaló keresztény ember képe sejlik föl a legendák, az idők szövedékei, szálai mögül. Részt akart venni Krisztus szenvedésében, amiről Szent Péter is írt: (1Pét 2,23). „Mikor szidalmazták, a szidalmat nem viszonzta, mikor szenvedett nem fenyegetőzött, hanem mindent az igazságos bíróra hagyott.”

Veréb László plébános

***

Kedves Hívek!

Továbbra is kérjük, hogy az egyházfenntartási hozzájárulásuk befizetését személyesen, vagy megbízottjuk útján a Plébánia Hivatalban munkanapokon 9-12 óra között, illetve a szentmisék után tegyék meg.

Felújítás - felújítás

Újságunkban a felújítás szó már többször szerepelt, tájékoztattuk a kedves híveket a templom és a hozzátartozó épületek felújításáról, illetve karbantartásáról. Célunk az, hogy ami történik az egyházközségen belül, arról a hívek is naprakészen értesüljenek. Ez a naprakészen esetünkben azt jelenti, hogy ezekről a dolgokról lapunk megjelenésének gyakoriságával, évente négy alkalommal tudunk csak beszámolni.

Sajnos plébániánk lassan egy éve oldallagosan ellátva működik, ennek ellenére Veréb László plébános javaslatára a plébániánk épületében található fürdőszoba és a mellékhelyiség, valamint a konyha átépítésére és felújításra került sor, mely helyiségek úgy lettek kialakítva, hogy esetenként csoportok fogadására is alkalmasak legyenek. A fürdőszobát két zuhanyzó fülkével látták el, a konyha padozata is megérdemelt már egy komolyabb beavatkozást, azt járólapra cserélték ki. Ezzel egyidejűleg új konyhai mosogató lett beépítve, Felföldi Miklós és családja adományából lett kicserélve az elhasználódott konyhai bútorzat egy része. Az egész emeleti rész melegvízzel történő ellátásához egy hőtárolós gázbojlert kellett üzembe helyezni, amihez szükségessé vált egy szigetelt fém kémény felállítása is.

Pap Imre

Kedves Hívek! Kedves Olvasóink!

Kapcsolódva az elmúlt évi megemlékezésünkhöz, amikor a templomunk fennállásának hetvenöt éves évfordulóját ünnepeltük, szeretnénk méltó módon megemlékezni a hetven évvel ezelőtt, 1936. november 6-án Hanauer Árpád váci püspök által alapított plébániánkról is.

Kérjük, hogy akinek írásos emléke, fényképfelvétele van az eseménnyel – a ferencesek letelepedésével – kapcsolatban, juttassa el azt a Plébánia Hivatalba, hogy a terveink szerinti megemlékezést november hónapban, az Önök által is biztosított anyagok felhasználásával meg tudjuk tartani.

Kedves Hívek!

Várjuk az érdeklődőket a Kolostor épület emeletén lévő könyvtárunkba.

Nyitvatartási idő:

Szombat: 15.30 - 17.30

Vasárnap: 9.30 - 11.30

A segítség

Azoknak, akik Isten segítségét kérik, de maguk nem csinálnak semmit, sőt; az Isten segítségét sem veszik észre, álljon okulásul ez a kis mese.

Egy ember a háztetőn ül, miközben háza már a vízben áll. Megjelenik egy ladikos és szól neki; elviszi. „Nem, köszönöm - válaszol -, én bízom a jó Istenben, hogy megőriz engem”. A víz egyre emelkedik és eléri a tető alját. Megjelenik egy motorcsónakos; és szól a bajbajutottnak, hogy biztos helyre viszi. „Nem, köszönöm - válaszolja, én bízom Istenben és Ő megment engem.” A víz most már eléri derekát, és megjelenik egy helikopter. A pilóta leszól, hogy kapaszkodjon a kötélbe, majd felhúzza. „Nem, köszönöm - mondja -, én bízom Istenben, Ő nem hagy elveszni.” Kis idő múlva a víz mindent ellep és a bajbajutott ember, - megfullad.

Ahogy a mennyország kapujába ér, találkozik a Teremtővel. „Ó, Uram – mondja -, én olyan rendíthetetlenül bízom a segítségedben, és Te hagytad, hogy megfulladjak.”

Mire az Úr így válaszolt: „Megmentésedre küldtem egy ladikot, egy motorcsónakost és egy helikoptert. Mit vártál még?”

Forrás: Árkossy Lehel

Fiatalok!

Szeretettel vár tagjai sorába a Plébánián működő 575. számú Szent György Cserkészcsapat. A foglalkozásokat pénteken 16.00 – 17.00 között tartják a Plébánia Kolostor épületében.

Szerkesztői üzenet

Köszönjük, hogy olvasóink közül egyre többen hozzájárulnak lapunk tartalmának gazdagabbá, és színesebbé tételéhez. Továbbra is várjuk írásaikat, javaslataikat, észrevételeiket.

Terveink szerint lapunk következő száma szeptember végén jelenik meg,

Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom híveinek lapja.

Megjelenik évente négy alkalommal, 350 példányban.

Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre

Számítógépes formázás: Pap Imre

Felelős kiadó: Veréb László plébános

Cím: 6640 Csongrád, Piroska János tér 4. sz.

Tel./fax: 63/483-063

E-mail: stjjozsefplebania@csongrad.hu

Készült: SZVSZ Kft. Nyomda üzemében